

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Zdeňka Kühna a soudkyň Daniely Zemanové a Michaely Bejčkové v právní věci žalobce: **A. M.**, zast. Mgr. Jindřichem Lechovským, advokátem se sídlem Sevastopolská 378/16, Praha 10, proti žalované: **Policie České republiky**, Krajské ředitelství policie Jihomoravského kraje, odbor cizinecké policie, se sídlem Kounicova 24, Brno, proti rozhodnutí žalované ze dne 16. 10. 2015, čj. KRPB-197915-28/ČJ-2015-060022-50A, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 31. 8. 2016, čj. 33 A 66/2015-69,

t a k t o :

- I. Rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 31. 8. 2016, čj. 33 A 66/2015-69, **se ruší**.
- II. Rozhodnutí Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Jihomoravského kraje, odbor cizinecké policie ze dne 16. 10. 2015, čj. KRPB-197915-28/ČJ-2015-060022-50A **se ruší** a věc **se vrací** žalované k dalšímu řízení.
- III. Žalovaná **je povinna** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku **28 662 Kč**, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupce Mgr. Jindřicha Lechovského, advokáta.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Rozhodnutím označeným v záhlaví žalovaná dle § 129 odst. 5 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění účinném do 17. 12. 2015, prodloužila dobu zajištění žalobce za účelem jeho předání podle nařízení 604/2013¹ (dále též „nařízení Dublin III“), a to o 15 dnů, tj. do 7. 11. 2015.

¹ Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 604/2013 ze dne 26. června 2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (Úř. věst. L 180, 29. 6. 2013, s. 31 - 59).

[2] Žalobce podal proti tomuto rozhodnutí žalobu. Krajský soud ve věci rozhodoval dvakrát (k prvnímu rozsudku viz rozsudek NSS ze dne 6. 5. 2015, čj. 10 Azs 256/2015-55, č. 3430/2016 Sb. NSS). V pořadí druhým rozsudkem žalobu zamítl. Přitom mj. setrval na svém původním závěru (který nebyl předmětem kasační stížnosti ve věci sp. zn. 10 Azs 256/2015), že žalovaná mohla žalobce ve smyslu § 129 zákona o pobytu cizinců zajistit i navzdory zákonné mezeře spočívající v chybějící legální definici kritérií vážného nebezpečí útěku. Opačný výklad by dle něj byl v příkrém rozporu s nařízením Dublin III.

[3] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) podal proti tomuto rozsudku krajského soudu včasnou kasační stížnost, a to z důvodů dle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. V ní namítá, že § 129 zákona o pobytu cizinců, ve znění rozhodném pro posuzovanou věc (znění účinné do 17. 12. 2015), nespĺňoval požadavek na kvalitu zákona. Neobsahoval definici *vážného nebezpečí útěku*. Nebylo proto možné na základě objektivně vymezených kritérií předvídat, jaké jednání cizince může vést k zbavení jeho osobní svobody. Nedostatek tohoto ustanovení se přičil čl. 2 písm. n) nařízení Dublin III. Krajský soud prý měl vyčkat rozhodnutí Soudního dvora EU ohledně nyní sporné zákonné definice v § 129 zákona o pobytu cizinců. Stěžovatel též obsáhle zpochybňuje kvalitu azylového řízení v Maďarsku, kam měl být předán.

[4] Žalovaná se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

[5] Kasační stížnost má požadované náležitosti, byla podána včas a osobou oprávněnou. Důvodnost kasační stížnosti posoudil NSS v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[6] Stěžejní otázkou tohoto případu je, zda v zákoně o pobytu cizinců, ve znění účinném do 17. 12. 2015, existoval právní základ pro zajištění stěžovatele.

[7] Zákon o pobytu cizinců v § 129 reguluje zajištění cizince za účelem jeho předání podle přímo použitelného právního předpisu Evropské unie. Tímto přímo použitelným právním předpisem EU je v posuzovaném případě nařízení Dublin III.

[8] Podle čl. 28 odst. 2 nařízení Dublin III mohou členské státy *zajistit dotyčnou osobu za účelem jejího přemístění podle tohoto nařízení, existuje-li vážné nebezpečí útěku na základě posouzení každého jednotlivého případu, a pouze pokud je zajištění přiměřené a nelze účinně použít jiná mírnější donucovací opatření*. Pro účely tohoto nařízení se dle čl. 2 písm. n) rozumí "*nebezpečím útěku*" existence důvodů, které se *zakládají na objektivních kritériích vymezených právními předpisy, pro které je možné se v konkrétním případě domnívat, že žadatel nebo státní příslušník třetí země nebo osoba bez státní příslušnosti, na které se vztahuje řízení o přemístění, může uprchnout*.

[9] Dle § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, ve znění do 17. 12. 2015, policie *zajistí na dobu nezbytně nutnou cizince, který neoprávněně vstoupil nebo pobýval na území, za účelem jeho předání podle mezinárodní smlouvy sjednané s jiným členským státem Evropské unie přede dnem 13. ledna 2009 nebo přímo použitelného právního předpisu Evropských společenství; policie na dobu nezbytně nutnou zajistí i provázeného cizince v případě, že jeho průvoz nelze z objektivních důvodů dokončit bez nutné přestávky*.

[10] Zákon o pobytu cizinců ani jiný právní předpis ve znění rozhodném pro projednávaný případ žádá objektivní kritéria *vážného nebezpečí útěku* nevymezil.

[11] Soudní dvůr Evropské unie rozsudkem ze dne 15. 3. 2017, *Al Chodor a další*, C-528/15, EU:C:2017:213, odpověděl na předběžnou otázku položenou desátým senátem NSS tak, že čl. 2 písm. n) nařízení Dublin III ve spojení s jeho čl. 28 odst. 2 musí být vykládán v tom

pokračování

smyslu, že členským státům ukládá „*povinnost stanovit obecně závazným právním předpisem objektivní kritéria, na nichž se zakládají důvody, pro které je možné se domnívat, že žadatel o mezinárodní ochranu, s nímž je vedeno řízení o přemístění, může uprchnout. Absence takového právního předpisu má za následek neaplikovatelnost čl. 28 odst. 2 tohoto nařízení*“.

[12] Z výše uvedených závěrů Soudního dvora je patrné, že v době zajištění stěžovatele, resp. v době prodloužení jeho zajištění, neexistoval řádný právní podklad pro omezení jeho osobní svobody za účelem předání. Žalovaná mohla stěžovateli prodloužit zajištění podle zákona o pobytu cizinců ve spojení s čl. 28 odst. 2 nařízení Dublin III, jen pokud by existovalo vážné nebezpečí jeho útěku ve smyslu čl. 2 písm. n) tohoto nařízení. Pojmové spojení „vážné nebezpečí útěku“ zákon o pobytu cizinců opomněl vymezit. V rozsudku *Al Chodor* Soudní dvůr zdůraznil, že „*je zásadní, aby kritéria definující existenci takového nebezpečí, které je důvodem pro zajištění, byla jasně vymezena závazným aktem, jehož uplatňování bude předvídatelné. S ohledem na účel dotyčných ustanovení a na vysokou úroveň ochrany, jež vyplývá z jejich kontextu, může požadavky na srozumitelnost, předvídatelnost, dostupnost, a zejména na ochranu před svévolí splňovat jedině obecně závazný právní předpis*“ (body 42 a 43). Jelikož žádný právní předpis do 17. 12. 2015 (v době, kdy byl stěžovatel zajištěn) kritéria pro určení, zda se v konkrétní situaci jedná o vážné nebezpečí útěku cizince, neobsahoval, nebylo možné čl. 28 odst. 2 nařízení Dublin III aplikovat. Rozhodnutí žalované je proto nezákonné.

[13] V reakci na rozsudek *Al Chodor* NSS rozhodl již v řadě případů s obdobným skutkovým základem (viz např. rozsudky ze dne 22. 3. 2017, čj. 6 Azs 14/2016-41; ze dne 31. 3. 2017, čj. 2 Azs 208/2015-74; ze dne 30. 3. 2017, čj. 4 Azs 227/2015-58; ze dne 30. 3. 2017, čj. 4 Azs 260/2015-32).

[14] S ohledem na důvody, které vedly ke zrušení rozsudku krajského soudu a rozhodnutí žalované, se NSS již nemohl zabývat zbývajícími námitkami.

[15] NSS tedy shledal kasační stížnost důvodnou, a proto napadený rozsudek podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zrušil. S ohledem na důvody zrušení rozsudku krajského soudu podle § 110 odst. 2 písm. a) ve spojení s § 78 odst. 1 s. ř. s. zrušil také žalobou napadené rozhodnutí žalované. Podle § 110 odst. 2 písm. a) ve spojení s § 78 odst. 4 s. ř. s. pak vrátil věc žalované k dalšímu řízení.

[16] O náhradě nákladů řízení rozhodl NSS v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. (ve spojení s § 120 s. ř. s.). Žalovaná ve věci úspěch neměla, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Stěžovatel měl v řízení o kasační stížnosti i v řízení o žalobě úspěch, a má tedy právo na náhradu nákladů těchto řízení. Zdejší soud je posledním soudem, který o věci rozhodl; proto musí určit náhradu nákladů celého soudního řízení.

[17] V řízení o žalobě představovaly náklady řízení stěžovatele odměnu a náhradu hotových výdajů jeho zástupce. Odměna zástupci náleží za čtyři úkony právní služby [převzetí a příprava zastoupení před podáním žaloby, podání žaloby ze dne 30. 10. 2015, replika k vyjádření žalované ze dne 7. 11. 2015, účast na soudním jednání dne 30. 8. 2016 a dne 31. 8. 2016; § 1 odst. 1, § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), d) a g) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu], a to v hodnotě 3100 Kč za první tři z vyjmenovaných úkonů právní služby. Při jednání dne 31. 8. 2016 krajský soud pouze vyhlásil rozsudek, dle § 11 odst. 2 písm. f) advokátního tarifu proto mimosmluvní odměna za tento úkon náleží pouze ve výši jedné poloviny, tj. 1550 Kč. Za tyto úkony tedy náleží částka 10 850 Kč. Vedle toho pak stojí náhrada hotových výdajů, která dle § 13 odst. 3 advokátního tarifu sestává z paušální částky 300 Kč za každý úkon,

tj. celkem 1200 Kč. Substitut zástupce Mgr. Bárta musel na soudní jednání cestovat z Prahy do Brna a zpět. Za to mu náleží náhrada ve výši obvyklého jízdného vlakem (438 Kč) a dle § 14 odst. 1 písm. a) ve spojení s § 14 odst. 3 advokátního tarifu rovněž náhrada za cestou promeškaný čas za každou z deseti započatých půlhodin (1000 Kč). Jelikož má stěžovatel právo na náhradu těchto nákladů vůči žalované, rozhodl soud tak, že žalovaná je povinna nahradit stěžovateli náhradu nákladů řízení o žalobě ve výši 13 488 Kč.

[18] V prvním řízení o kasační stížnosti vedeném u NSS pod sp. zn. 10 Azs 256/2015 představovaly náklady řízení stěžovatele odměnu a náhradu hotových výdajů jeho zástupce za dva úkony právní služby (vyjádření ke kasační stížnosti žalovaného ze dne 17. 12. 2015 a duplika ze dne 10. 1. 2016) částku 6 200 Kč [§ 1 odst. 1, § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu]. Náhrada hotových výdajů pak náleží ve výši 600 Kč (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu). Žalovaná je povinna uhradit stěžovateli náhradu nákladů řízení o první kasační stížnosti ve výši 6 800 Kč.

[19] V řízení o nynější kasační stížnosti pak stěžovatel měl náklady řízení, které spočívají v odměně jeho zástupce za jeden úkon právní služby (podání kasační stížnosti ze dne 19. 9. 2016) ve výši 3 100 Kč a náhradě hotových výdajů ve výši 300 Kč, celkem tedy 3 400 Kč.

[20] Sečteno, žalovaná je povinna stěžovateli uhradit náhradu nákladů soudních řízení ve výši 23 688 Kč. Protože je zástupce stěžovatele plátcem DPH (č. 1. 6 spisu NSS), zdejší soud jeho odměnu zvýšil o DPH ve výši = 4974 Kč. Žalovaná je tedy povinna ve lhůtě 30 dnů uhradit stěžovateli náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti v celkové výši 28 662 Kč, a to k rukám jeho zástupce Mgr. Jindřicha Lechovského, advokáta.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 13. dubna 2017

Zdeněk Kühn
předseda senátu